



*«Μίλησα στον Γιάννη για τις αναμνήσεις από την παιδική μου ηλικία στην Τρίπολη. Στα δεκαεπτά μου έφυγα μετανάστρια στην Αυστραλία και όλα άλλαξαν. Υπήρχε πολλή φτώχεια, ήταν δύσκολα χρόνια» λέει στο «Βήμα» η 67χρονη κυρία **Μαρία Καραλή**, η οποία προσπάθησε να αναμειχθεί όσο το δυνατόν περισσότερο σε όλη τη διαδικασία παραγωγής του βίντεο, ώστε να διδαχθεί από τον 12χρονο Γιάννη τα μυστικά της χρήσης του υπολογιστή. «Πίστευα ότι ποτέ δεν θα κατάφερνα να μάθω να χρησιμοποιώ τον κομπιούτερ. Και όμως, χάρη σε αυτά τα παιδιά σήμερα έχω αρχίσει να κάνω απλά πράγματα στον υπολογιστή. Είχαν τόση υπομονή μαζί μας, τους αξίζουν συγχαρητήρια» προσθέτει.*

*«Ήταν παράξενο να νιώθω σαν δάσκαλος ενός ανθρώπου που θα μπορούσε να είναι παππούς μου. Ολοι τους είχαν τόση όρεξη να μάθουν, παρακολουθούσαν με μεγάλη προσοχή και ευγνωμοσύνη όλα όσα τους δείχναμε» αναφέρει ο 13χρονος **Γιώργος Τσακίρης**, ο οποίος δεν μπορούσε, όπως λέει, να φανταστεί πόσο διασκεδαστική θα ήταν αυτή η επαφή με τους ηλικιωμένους η οποία άλλαζε διαρκώς μορφή: «Στην αρχή μας άκουγαν σαν να είμαστε “δάσκαλοι πληροφορικής” αλλά μετά αντιστράφηκαν οι ρόλοι και άρχισαν να μας δίνουν συμβουλές μέσα από την εμπειρία τους και όλα αυτά που έχουν ζήσει. Στη συνέχειαόταν τα βίντεο προβλήθηκαν, οι ηλικιωμένοι έγιναν και πάλι σαν παιδιά: γελούσαν, σχολίαζαν, δάκρυζαν».*

## **ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΜΝΗΜΕΣ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ**

«Μίλα, παππού, στο βίντεο για τη ζωή σου»

Δεκατριάχρονα γυμνασιόπαιδα σκηνοθετούν ντοκυμαντέρ με πρωταγωνιστές ηλικιωμένους και τις αναμνήσεις τους

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: 08/05/2010, 06:54



Μαθητές του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Αθηνών και ηλικιωμένοι του 1ου ΚΑΠΗ Νίκαιας στην αίθουσα του βιοματικού εργαστηρίου

Ο σκηνοθέτης δίνει τις οδηγίες και ο πρωταγωνιστής αφηγείται την ιστορία του στον φακό. Ο μοντέρ επιλέγει τα καλύτερα πλάνα και καθορίζει τη μουσική επένδυση. Στη συνέχεια, τα πλάνα ντύνονται με μουσική και το βίντεο προωθείται για προβολή. Ολα θυμίζουν συνηθισμένη διαδικασία παραγωγής καλλιτεχνικού ντοκυμαντέρ, όμως τα πεντάλεπτα βίντεο που δημιουργήθηκαν χθες στον πολυχώρο «Απόλλων» της Νομαρχίας Πειραιά δεν είχαν τίποτα το συνηθισμένο: σκηνοθέτες τους ήταν μαθητές του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Αθηνών, πρωταγωνιστές τους ήταν εκπρόσωποι της τρίτης ηλικίας από το 1ο ΚΑΠΗ Νίκαιας, ενώ το μοντάζ και η επιμέλεια έγιναν σε συνεργασία μεταξύ τους.

Το βιοματικό εργαστήριο διοργανώθηκε από το Ερευνητικό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο Εφημεροσμένης Επικοινωνίας και το Εργαστήριο Νέων Τεχνολογιών στην Επικοινωνία, την Εκπαίδευση και τα ΜΜΕ του Πανεπιστημίου των Αθηνών με στόχο να διερευνηθούν οι δυνατότητες εξοικείωσης της τρίτης ηλικίας με τον ψηφιακό κόσμο και να προωθηθεί η συνεργασία ανάμεσα σε μαθητές γυμνασίου και ηλικιωμένους για τη δημιουργία ενός ψηφιακού αποθέματος μέσα από τις αναμνήσεις τους.

*«Ήταν υπέροχη εμπειρία να νιώθω ότι σκηνοθετώ ένα μικρό ντοκυμαντέρ με τις αναμνήσεις από τη ζωή της κυρίας Φιλίτσας», λέει η 13χρονη **Φιλία Εμίρη**, η οποία δημιούργησε ένα πεντάλεπτο βίντεο με βάση τις μαρτυρίες της 80χρονης συνονόματης της μπροστά στην κάμερα. «Η κυρία Φιλίτσα μου άνοιξε την ψυχή της και μου μίλησε για τις πιο τρυφερές αναμνήσεις από την παιδική της ηλικία. Όταν ήταν επτά χρονών έχασε τη μαμά της και αναγκάστηκε να αναλάβει η ίδια τη φροντίδα των τεσσάρων αδελφών της. Μου τραγούδησε μπροστά στην κάμερα το νανούρισμα που τραγουδούσε τότε για να ησυχάσει τον μικρό της αδερφό. Ήταν πολύ συγκινητικό, δακρύσαμε», αναφέρει η Φιλία. Στη συνέχεια, μαζί με την κυρία Φιλίτσα επέλεξαν τα τραγούδια που θα χρησιμοποιούσαν για να «ντύσουν» το βίντεο και λίγο αργότερα, με τη χρήση ενός ειδικού προγράμματος για την παραγωγή βίντεο, το μικρό ντοκυμαντέρ ήταν έτοιμο για προβολή.*

#### **«ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΕΧΟΥΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΟΡΕΞΗ ΓΙΑ ΤΟ INTERNET»**

*«Διοργανώσαμε τα εν λόγω εργαστήρια με στόχο να αφογκραστούμε τη σχέση της τρίτης ηλικίας με τις ψηφιακές τεχνολογίες και ανακαλύψαμε ότι η τρίτη ηλικία έχει πράγματι μεγάλο ενθουσιασμό και όρεξη να ασχοληθεί. Ζητούμενο δεν είναι να τους διδάξουμε απλώς ορισμένες εισαγωγικές πληροφορίες στη χρήση υπολογιστή, αλλά να τους κάνουμε να αντιληφθούν ότι ο ψηφιακός κόσμος τούς αφορά. Οι ίδιοι*

*έχουν ένα σπουδαίο πολιτιστικό απόθεμα το οποίο, αν μετατραπεί σε ψηφιακό, θα διατηρηθεί για τις επόμενες γενιές» σχολιάζει στο «Βήμα» ο κ. Μιχάλης Μειμάρης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών και διευθυντής του ινστιτούτου που διοργάνωσε τα εργαστήρια.*

**ΜΙΑ «ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ»**

«Στο Google Earth είδα το σπίτι μου στο Μόναχο!»

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: 08/05/2010, 06:54



Η κυρία Αμαλία Μαστρογιάννη, 72 ετών, πρώην μετανάστρια στη Γερμανία, καθοδηγούμενη από τον 13χρονο Μάριο, βλέπει στην οθόνη του υπολογιστή μέσω της εφαρμογής Google Earth το σπίτι όπου διέμενε στο Μόναχο: εμφανείς η χαρά και η συγκίνησή της

*«Βίωσα πόλεμο, φτώχεια, ξενιτιά- ήταν άσχημοι καιροί. Στα 24 μου έφυγα ολομόναχη μετανάστρια στη Γερμανία. Εζήσα εκεί για δέκα χρόνια, δούλευα εργάτρια στη Ζίμενς, γνώρισα τον άντρα μου και γέννησα τρία παιδιά. Τα πράγματα πήγαιναν καλύτερα και ήμασταν ευτυχισμένοι. Πάνω από τριάντα χρόνια αργότερα ο Μάριος μου έδειξε στο κομπιούτερ το σπίτι μου στο Μόναχο! Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι έβλεπα τα μέρη όπου ζούσα για δέκα χρόνια, ήταν σαν κινηματογραφική ταινία. Αρχισα να κλαίω»* αναφέρει η κυρία **Αμαλία Μαστρογιάννη**, 72 ετών. Μπορεί να μην αντιλαμβάνεται πλήρως πώς το Google Earth κατόρθωσε να φέρει την εικόνα του παλιού της σπιτιού στην οθόνη της, ωστόσο αυτό δεν μειώνει την ευγνωμοσύνη της προς τον 13χρονο Μάριο, ο οποίος της επέτρεψε να έρθει πιο κοντά σε ένα κομμάτι του παρελθόντος της.

*«Μέσα από αυτό το πρόγραμμα ανοίγουμε την ψυχή μας στα παιδιά, όλοι εμείς που ζήσαμε σκληρά χρόνια και δεν μπορέσαμε να έχουμε μια αθώα παιδική ηλικία. Αυτά όμως που δεν κάναμε στα νιάτα μας, μπορούμε να τα κάνουμε τώρα, να μάθουμε, να διασκεδάσουμε, να ταξιδέψουμε, να γνωρίσουμε καινούργια πράγματα. Εγώ γλεντάω τη ζωή»* σχολιάζει η κυρία Μαστρογιάννη, κλείνοντας με μια εξομολόγηση: *«Δεν κοιμήθηκα όλο το βράδυ από τον ενθουσιασμό. Ανυπομονούσα να έρθω στο Πανεπιστήμιο για το πρόγραμμα!»*.